

единъ слѣдъ други неговитѣ другари и очитѣ му въ това врѣме се напълниха съсъ сълзи.

— Е, хайде да вървимъ, — каза тогасъ водачътъ, като теглѣше слона за двата свързани крака; но дивиятъ плѣнникъ само ревлѣше и не се помръдваше отъ мѣстото си.

— Не бой се! — каза му слоницата Молли, — при насъ не ще ти е злѣ: ето азъ вече сто години живѣя съ хората и вижъ, нищо лошо не сж ми направили.

— Азъ ще ти отмжстятъ, прѣдателко, — зарева плѣнениятъ дивъ слонъ, като си подигна хобота; но веднага дойдоха много хора при тѣхъ и дръпнаха изплашената Молли.

— Какъвъ огроменъ звѣръ! — каза началникътъ на ловцитѣ — Сжщински Голиятъ! По гласа се познава, че е още младъ, пкъ гледайте колко е голѣмъ. . . .

— Хайде да го наречемъ Голиятъ.

— Голиятъ, Голиятъ! потвърдиха нѣколко души, и тѣй му остана името Голиятъ.

II.

Дадоха плѣнникътъ да се учи. Голиятъ се научи да носи вода, да реди дърва, да ходи на полето съ палатка на гърба си, да повдига камъни, и на много други работи. Водачътъ обикна Голията много, защото той бѣше кроткъ, макаръ че дълго врѣме неможеше да свикне съ работата. А мисълта за отмъщение веднага блѣсваше въ главата му, шомъ срѣщнеше прѣдателката си.

Еднажъ Голиятъ отиде заедно съ другаритѣ си на извора и носѣше ведро съ края на хобота си. Като дочака своя редъ, той почна да гребе вода и да пълни една голѣма каца.